

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele R. I., a. s.,** zastoupeného advokátem JUDr. Jaroslavem Kopou, 659 16 Brno, a **dalšího účastníka Finančního úřadu Brno - venkov**, Příkop 8, 604 24 Brno, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2003, č. j. 29 Ca 285/2002 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Finančnímu ředitelství Brno - venkov **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 31. 7. 2002 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného (platebního výměru č. 152/01 ze dne 18. 7. 2001 o dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků podle zákona č. 586/1992 Sb.).

Kasační stížností napadeným rozhodnutím krajský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobce v žalobě označil jako žalovaného Finanční úřad Brno - venkov, tedy prvostupňový orgán, a i v dalším textu žaloby, zejména v žalobním petitu, se výslovně domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí, takže v posuzovaném případě jde o takový nedostatek podmínek řízení, který je neodstranitelný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 69 a § 33 odst. 1 s. ř. s, když žalovaným může být pouze druhostupňový správní orgán a lze přezkoumat jen rozhodnutí tohoto druhostupňového správního orgánu.

V podané kasační stížnosti stěžovatel připouští, že skutečně označil žalovaného v rozporu s § 250 odst. 4 o. s. ř., ačkoliv z textu žaloby bylo zcela zřejmé proti jakým meritorním rozhodnutím žaloba směřovala a čeho se žalobce domáhal. V souladu s nabytím účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), byl žalobce krajským soudem vyrozuměn o postupu soudu v souladu s § 130 odst. 1 s. ř. s. a byl současně poučen podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Podle názoru stěžovatele neobsahovalo však poučení soudu rovněž poučení o tom, že žaloba vykazuje formální nedostatky, jež by mohly mít za následek její odmítnutí, tedy že je nesprávně označen žalovaný subjekt, tedy orgán státu, ačkoliv žalovaným je správně Český stát. Takovou povinnost poučení účastníků ukládá soudu § 43 odst. 1 o. s. ř., a měl tak učinit již po podání žaloby, stejná povinnost je uložena soudu i v § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že vady, jež žaloba beze sporu vykazuje, jsou takové povahy, že by bylo lze je úkonem žalobce odstranit, a že soud mohl po poučení a výzvě pokračovat, odstranil-li by žalobce vady k výzvě soudu, tj. opravil správné označení žalovaného a upravil v souladu s tím i žalobní petit, v řízení ve věci a vydat tak meritorní rozhodnutí. Neučinil-li tak, jednal v rozporu se zákonem, a upřel tak žalobci právo na spravedlivý proces, neboť soud žalobu odmítl a v posouzení věci samé řízení nezahájil. Stěžovatel má tedy za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením hlavy V, čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny práv a svobod a dále vykazuje vady podle § 37 odst. 5 s. ř.s. (jakož i podle § 43 odst. 1 o. s. ř. před účinností zákona č. 150/2002 Sb.).

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že platebním výměrem č. 152/01 ze dne 18. 7. 2001 bylo Finančním úřadem Brno - venkov stěžovateli předepsáno zaplatit částku 516 380 Kč na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za rok 2000. K odvolání stěžovatele rozhodlo Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 20. 5. 2002 tak, že odvolání zamítlo.

Správní žaloba byla podána podle části páté hlavy druhé o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002. Podle § 250 odst. 4 o. s. ř. žalovaným byl správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na nějž jeho působnost přešla. Žalovaným podle výslovného znění zákona tedy mělo být Finanční ředitelství v Brně a nikoliv žalobcem označený Finanční úřad Brno - venkov (žalovaným přitom není Česká republika, zastoupená příslušným finančním orgánem, jak se stěžovatel mylně domnívá). I po účinnosti soudního řádu správního je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 5 o. s. ř. (nyní za použití § 64 s. ř. s.) sice soudy poskytují účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech, ovšem poučení o tom, kdo by měl být správně žalován, přesahuje poučovací povinnost soudu podle § 5 o. s. ř. a je v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení. Pokud tedy stěžovatel v rozporu s výslovným zněním zákona podal žalobu proti jinému správnímu orgánu, než proti tomu, kdo rozhodl v posledním stupni, jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, který byl důvodem pro odmítnutí žaloby (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) krajským soudem.

Kasační stížnost není tedy důvodná, Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1, poslední věta, s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn tím, že úspěšnému účastníkovi řízení, který by měl právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu